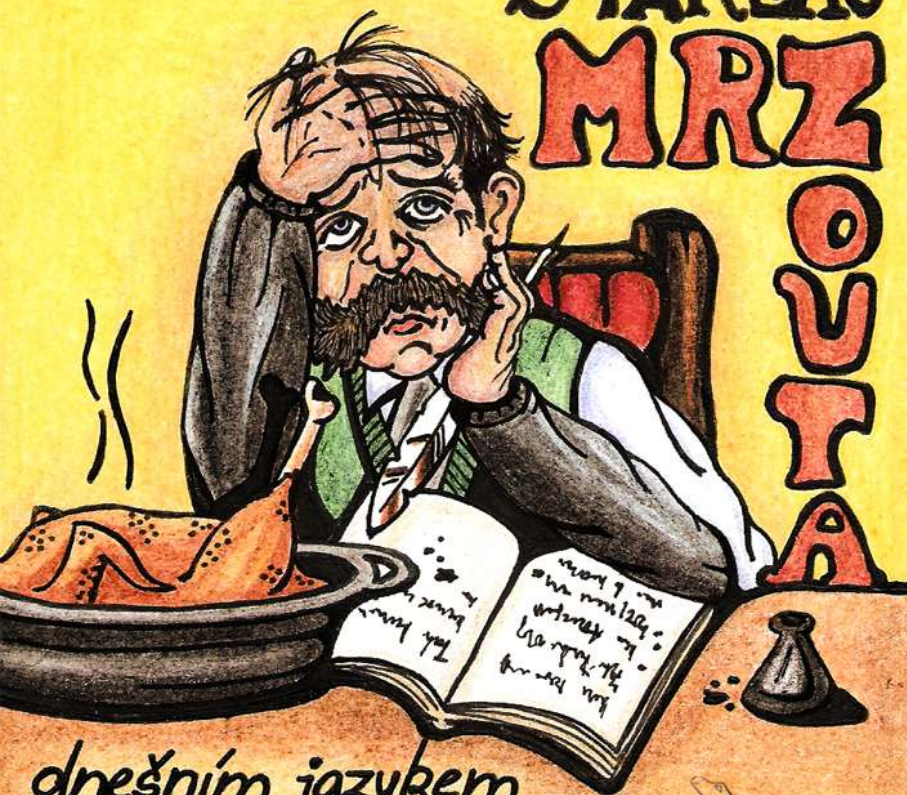

Ignát HERRMANN Z PAMĚTÍ STARÉHO MRZ

O
V
T
A

dnešním jazykem

LAMA

Toto vydání (text díla po jazykové a redakční úpravě, obálka, grafická úprava, poznámky, životopis autora apod.) je chráněno autorskými právy. Nositelé těchto práv jsou uvedeni v tiráži.

Prosíme, používejte tuto elektronickou verzi knihy pouze v souladu s platnou licencí, kterou jste si zakoupili. Žádná verze licence k této e-knize neumožňuje rozšiřování jejích kopií (včetně půjčování) či sdělování díla veřejnosti (například umístováním kopií či extrahovaného textu na servery, ze kterých je možno tento soubor nebo text dále stahovat nebo jej prohlížet), a to za úplatu či zdarma.

IGNÁT HERRMANN

Z paměti starého mrzouta
dnešním jazykem

IGNÁT HERRMANN

Z paměti starého mrzouta

adaptace do současné češtiny

Karel Marek

Praha 2014

Jazyková adaptace © Karel Marek, 2014
Obálka © Marcela Strejčková - Nomzamo, 2014
© Monika S. Benešová - Lama, 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-900826-2-5 (formát PDF)
ISBN 978-80-900826-3-2 (formát PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-900826-4-9 (formát ePub)
ISBN 978-80-900826-5-6 (formát MobiPocket)

Kapitoly *Z paměti starého mrzouta* byly původně uveřejněny ve Švandovi dudákovi v letech 1889 a 1893 a v Národních listech v letech 1893, 1894 a 1896.

Především o panu Anastáziu Cyrusovi

Pan Cyrus, abych pravdu řekl, nebyl příliš starý, ale „starým mrzoutem“ byl beze vší pochyby. Málokdy jsem ho viděl jinak než zamračeného, jak nevrle kouká před sebe, spíš bych řekl do sebe, aspoň tak, jako pod kabát, nějak tak do límce. A když se rozhlédl po nejbližším okolí, do dálky hleděl málokdy, činil tak neskonale kysele, opovržlivě. Připadalo mi dokonce, jako by v takových okamžicích pohlavkoval očima vše, co mu bylo na blízku.

Pan Cyrus se málokdy usmál, ale pokud se zapomněl a přece jen tak učinil, zdálo se, jako by přes jeho úsměv tekla po tváři ocet nebo prýštila citronová šťáva. Jeho známí říkali, že pan Cyrus pohledem sráží smetanu a že se nesmí podívat na mlékařský krám. Pak tento kyselý vtip roztahovali a natahovali a říkali, že není radno sedat s ním u piva, nechce-li člověk pít ze sklenice vysloveně šťovík, leda by si dal nalévat do hrnce.

Domnívám se, že tak říkali ze zlosti a uražené samolibosti, protože pan Cyrus se čím dál víc a úzkostlivěji vyhýbal svým známým. Bylo skoro jakýmsi vítězstvím, pokud se někomu podařilo získat jeho důvěru, lze-li nazvat důvěrou to, že dovolil a strpěl, aby se k němu někdo posadil, aby na něj mluvil a očekával od něj odpovědi.

Pokud jsem mohl vyzkoumat, míval pan Cyrus jenom známé, ale neměl přátele. Myslím, že jeho přátelstvím se honosil málokdo. Sám jsem neznal tak šťastného smrtelníka. I když, pokud se tak smím domnívat a pokud se nepletu, získal jsem jej já.

Z čeho pramenilo jeho mrzoutství, nemůžu říct. Nikdy se mi nesvěřil, ani jsem se o to nepokoušel, a sám jsem to nedokázal vypátrat. Nevyznám se v podobných výzkumech a neumím číst v lidských tvářích a očích. Možná ho v životě potkaly a potkávaly mnohé nehody. Zdá se, že život sám patřil k věcem a pojmům, o nichž se projevoval nepokrytě pohrdavě. Aspoň si nepamatuji, že by kdy pan Cyrus vypustil slovo život z úst jinak, než s přívlastkem „zatracený“.

„Víte, sousede,“ říkával (oslovoval totiž každého „sousedě“), „ten zatracený život je jako kanafas. Čím déle trvá, tím je vyrudlejší a chatrnější, a nakonec z něj lítají hadry. Já mám také takový zatracený děravý život...“

Nikdy jsem nepochopil, jak to myslel, že ze života „lítají hadry“. Liboval si v podobných ukrutných obrazech a přirovnáních, které by ani on sám nedovedl vysvětlit a objasnit. Ostatně jakmile od něj někdo chtěl objasnit nějaké záhadné, nesrozumitelné proslovy, pravidelně oněměl nebo upřel na tazatele nejmrzutější pohled, zadíval se někam do kouta a pak ze rtů, pootevřených tak málo, že by jimi neproklouzl ani list papíru, vytlačil, jako by mluvil k nějakému duchu, někam do neurčita:

„Ješšíš Marrjá, Františku, ty jsi trouba!“